

संपादकीय....

वीवीचा ‘राहावानो क्षण’!

हरेडी पंथीयांचे 'हे' चोलेले बंद करून त्यांना सर्वसामान्य
इस्सायलीप्रमाणे वागवले जावे, हे ६० टक्क्यांचे म्हणणे घेऊन
एक संस्था न्यायालयात गेली वर्षानुवर्षे समाजात खादी
प्रथा सुरु असली तरी काळाच्या कसोटीवर तिचे मूल्यमापन
होणे गरजेचे असते आणि समंजस समाजाने ते स्वीकारणे
आवश्यक असते. असे बदल स्वीकारण्यास तयार असलेला
समाजच 'समंजस' या विशेषणासाठी पात्र ठरतो. या अशा
प्रथा, परंपरा लोकप्रिय असू शकतात आणि जे जे लोकप्रिय
ते ते बदलणे त्या त्या राज्यकर्त्त्यांस मंजूर असेलच असे नाही.
अशा वेळी न्यायालयांस पुढाकार घ्यावा लागतो. जनमताची
फारशी फिकीर न करता घटना आणि विवेक यांच्या आधारावर
उभी असणारी न्याय यंत्रणा ऐतिहासिक प्रथा/परंपरा यांचे
कालसापेक्ष मूल्यमापन करून जेव्हा इतिहासास कलाटणी
देणारा निर्णय घेते तेव्हा ती न्यायपालिका अभिनंदनास पात्र
ठरते. सध्या हा मान इस्सायलच्या सर्वोच्च न्यायालयाचा. यहुदी
धर्मीयांचे पवित्र स्थळ असलेला हा देश जन्मास आल्यापासून
काही ऐतिहासिक कारणांमुळे सुरु झालेली एक कुप्रथा रद्द
करण्याचे धारिण्य या सर्वोच्च न्यायालयाने दाखवले म्हणून हे
अभिनंदन. हा निर्णय आहे केवळ धर्मसेवेस स्वतःला वाहून
घेणाऱ्या यहुदी तरुणांना प्रत्येक इस्सायली नागरिकासाठी
अत्यावश्यक असलेल्या लष्करी सेवासक्तीतून सवलत देणे
बंद करण्याचा. या प्रथेचा इतिहास, तिचे महत्त्व आणि संभाव्य
परिणाम अशा तीनही अंगांनी हा विषय समजून घ्यावा असा
महत्त्वाचा आहे.

सुमारे ७५ वर्षपूर्वी इस्सायलचा जन्म झाला तो होलोकॉस्टमध्ये होरपळून मरण पावलेल्या लक्षावधी युहूदींच्या पार्श्वभूमीवर. जर्मनीचा कूरकर्मा हिटलर याने हाती घेतलेल्या युहूदींच्या वंशविच्छेदाने त्या धर्मीयांसाठी ना हक्काची जमीन उरली ना आकाश! दुसरे महायुद्ध संपले, हिटलरचा अंत झाला आणि पुढील दशकाच्या अखेरीस जॉर्डन नदीच्या किनाऱ्यावर युहूदींसाठी त्यांची स्वतःची मातृभूमी जन्मास आली. हा देश तयार झाला तेव्हा या धर्मांचा अभ्यास, प्रचार आणि प्रसार करणाऱ्यांची संख्या होती जेमतेम ४०० इतकी. त्यामुळे त्या देशात पहिल्यापासून प्रत्येक १८ वर्षीयास सक्तीच्या असलेल्या लष्करी सेवेतून धर्मसिंह वाहून घेतलेल्या पांथीनिष्ठांस वगळण्याचा निर्णय घेतला गेला. तथापि अशा पांथीनिष्ठ धर्मसेवकांची संख्या आज लाखाच्या घरात आहे आणि तरीही हा निर्णय आजतागायत अमलात आहे. इतकेच नव्हे तर या धर्मसेवकांस कर आर्देतही सवलत असते आणि त्यांचा प्रतिपाठ सरकार, धर्मसंस्था इत्यादींतर्फे केला जातो. पांढरा शर्ट, काळी पॅट, त्यावर काळा पायाघोळ डगला, डोईवर शंभरभर वर्षे जुन्या धाटीची टोपी आणि तिच्याखालून दोन्ही कानांवर रुलण्याच्या केसांच्या लोंब्या असा यांचा वेश असतो आणि दिवस-दिवस तोराह हा धर्मग्रंथ वाचणे, जेरुसलेम धर्मस्थळी असलेल्या पवित्र भिंतीसमोर उभे राहून झुलत झुलत धर्मवेचे म्हणणे हे यांचे प्रमुख कार्य. यास युहूदी भाषेत 'हरेडी' पंथीय असे म्हटले जाते. म्हणजे थरथरणार. परमेश्वराच्या अनुभूतीने त्यांचे शरीर थरथरते म्हणून ते हरेडी. यांस सर्व त्या सवलती तेथील सरकार देते. बरे; हे धर्मसेवा करतात म्हणून त्यांस मद्या, स्त्रीसंग इत्यादी सुखोपभोग निषिद्ध असे मुळीच नाही. हे धर्मसेवक संसारही करतात आणि पत्नीस मुले प्रसवणाऱ्ये यंत्र समजून डझनांनी अपत्ये जन्मास घालतात. या धर्मसेवकांस चाकरी करण्यास मजाव. म्हणजे यांच्या बायका नोकच्या-चाकच्या करणार आणि धार्मिक रीतिरिवाजांचे कठोर पालन करता करता अनेकांच्या आयाही होणार. आणि तरीही असे सर्व जीवन भोगणाऱ्यांस लष्करी सेवा न करण्याची सवलत, असा हा प्रकार.

झुकांना पांथ्यात जाता जाह पर, झुग्याच्याहा 'हाण्डीपानवाला साधा' 'फारवर्ड मेसेज' पासून ते एखाद्या पत्रकाराच्या 'यूट्यूब चॅनेल'वरील एपिसोडपर्यंत किंवा 'फेसबुक' / ट्विटर (एक्स) वरल्या नोंदींपर्यंत आणि जाहिरात म्हणून पाठवलेल्या कोणत्याही संदेशपर्यंत सारेच यात येते. त्यातल्या त्यात, जाहिरात कर्ता इच्छिणाऱ्या संदेशांना चाप लावणारे निराळे कलम तरी आहे. पण राजकीय / सामाजिक परिस्थितीवर मतप्रदर्शन करणारे संदेशुद्ध्वं तीन कारणांनी अडवले / नष्ट केले जाऊ शकतात : (१) सार्वजनिक आणीबाणीची (आपत्कालीन) परिस्थिती (२) लोकांची सुरक्षा किंवा (३) सरकारचा अथवा प्राधिकृत अधिकाऱ्याचा निर्णय! या तीनी कारणांखाली सत्ताधारी तुमचे संदेश अडवून नष्ट करू शकतात. किंवा सतत वाचत राहू शकतात, म्हणजेच पाळत ठेवू शकतात. ही तरतूद या कायद्याच्या कलम २० मध्ये आहे. त्याकालमाच्या तिसऱ्या उपकलमात पत्रकारांचा उल्लेख आहे त्यात म्हटले आहे की, पत्रकार हे राज्य सरकार किंवा केंद्र सरकारकडून अधिस्वीकृती मिळालेले (क्रेडिटेड) पत्रकार असतील, तर त्याचे

तो बंद करण्याचे आदेश सर्वोच्च न्यायालय देते ही ऐतिहासिक बाब. अलीकडे ती काही महिन्यांपूर्वी समग्र इसायलमध्ये जनमत घेण्यात आले. त्यात सहभागी झालेल्या ६० टक्क्यांहून अधिकांनी या धर्मसेवकांचे चोचले तातडीने बंद करून त्यांनाही सर्वसामान्य इसायलीप्रमाणेच वागवले जावे असे मत नोंदवले. तरीही राजकीय पातळीवर या जनमताची कदर केली जाण्याची शक्यता नाही. यामागील साधे कारण म्हणजे बन्याच राजसत्ता आणि धर्मसत्ता यांच्यात असते तरे छुपे संगमत. इसायलमध्ये तर या धर्मसेवकांचा पत्कर घेणारे, त्यांच्या 'न्याया'साठी आणि हक्कांच्या रक्षणासाठी लढणारे दोन दोन राजकीय पक्ष आहेत आणि पंतप्रधान बोंजामिन नेतान्याहू (बीबी) यांचे सरकार त्यांच्या पाठिंव्यावर तगून आहे. म्हणजे तर स्वतःहून असा काही सुधारणावादी निर्णय घेऊन धर्मसेवकांच्या पोळ्यावर नेतान्याहू दगड मारण्याची काही सुतराम शक्यता नव्हती. आणि नाहीही. त्यामुळे अखेर एका समाजसेवी संस्थेने सर्वोच्च न्यायालयात धाव घेतली आणि या प्रथेस आव्हान दिले. युद्धस्म्य इसायल गेले नऊ महिने लष्करी कर्मचारी, सैनिक यांचा तुटवडा अनुभवत आहे. हे सत्यही या न्यायालयीन लढ्यामागे होते. प्रत्यक नागरिकास लष्करी सेवेत सहभागी होऊन आघाडीवर लढण्यासाठी गळ घातली जात असताना या धर्मसेवकांचा अपवाद का, असा हा साधा न्यायालयीन प्रश्न होता. देशसेवा महत्त्वाची की धर्मसेवा असाही मुद्दा यानिमित्ताने चर्चिला गेला. त्या देशातील विवेकी हे सुदैवाने धर्मपेक्षा देशास प्राधान्य देणारे असल्याने त्यांना या धर्मसेवकांचे चोचले अजिबात मंजूर नव्हते, ही अतिशय सुखावणारी बाब. पण आपल्या धर्मसेवुमुळे यहुदी सैनिकांस 'विशेष' बळ मिळते आणि ते त्यामुळेच लढाया जिंकतात असा या धर्मसेवकांचा प्रतिवादी दावा. तो सर्वोच्च न्यायालयाने फेटाळ्ला. गेल्या ऑक्टोबरात पहाटे पहाटे 'हमास'चे सैनिक इसायलमध्ये कत्तल करत होते तेहा या धर्मसेवकांची ईश्वरी ताकद का गायब होती, हा प्रश्न यानिमित्ताने चर्चिला गेला किंवा काय हे कळावयास मार्ग नाही. परंतु सर्वोच्च न्यायालयाने सारासार विवेकाचे अलीकडे दुर्मीळ होत चाललेले दर्शन घडवले आणि लष्करास या धर्मसेवकांची भरती सुरु करण्याचा आदेश दिला.आता प्रश्न त्याची अंमलबजावणी खरोखरच होईल किंवा काय,

हा. याच कारण सवोच्च न्यायालयात या प्रकरण सुनावणा सुरु झाल्यापासून इस्थायली प्रतिनिधिगृहात— केनेसेट— एक स्वतंत्र विधेयक मंजूर करून या धर्मसेवकांचे ‘आरक्षण’ कायम राखण्याचा प्रयत्न पंतप्रधान नेतान्याहू यांच्याकडून सुरु होता. अजूनही सुरु आहे. सर्वोच्च न्यायालयाच्या या निर्णयास या धर्मसेवकाच्या पक्षांचा अर्थातच विरोध आहे आणि या दोन पक्षांचा पाठिंबा सरकार टिकवण्यासाठी अत्यावश्यक असल्याने त्यांच्या मताविरोधात काही करणे हेही अर्थातच या पंतप्रधानांस मंजूर नाही.

आजपासून लागू होणाऱ्या ‘टेलिकॉम कायदा- २०२३’तील तरतुदी आणीबाणीचीच आठवण देणाऱ्या ठरतील

संदेश वाचले/ अडवले जाणार नाहीत, परंतु ही मुभा उपकल (२-अ) च्या अधीन राहील. म्हणजेच, 'कोणत्याही व्यक्ती'चे संदेश अडवण्या/ वाचण्याची जी मुभा प्राधिकृत अधिकाऱ्यांना असणा आहे, ती लागूच राहील! अधिस्वीकृतीधारक पत्रकाराने तशी काही अधिस्वीकृती नसणाऱ्या वृत्तसंपादकाला ईमेल वा अन्य प्रकार कोणता संदेश पाठवला, याची तपासणी करण्याची सोय सरकार स्वतःकडेच ठेवते आहे. 'व्हॉट्सप'वरून होणारे संदेशांचे आदानप्रदान हे 'पाठवणारी व्यक्ती' आणि जिला पाठवला आहे ती व्यक्ती

त्यांच्यापेक्षा निराळा दृष्टिकोन देणारे 'यूट्यूब चॅनेल' हे सारेच त्यात येऊ शकतात- धूव राठी किंवा रवीश कुमार यांनी परवानगी घ्यावी असे हा कायदा अजिबात म्हणत नाही, पण यूट्यूब हा कोणाच्याही कुठल्याही परवानगीविना गेली कैक वर्षे सर्वपर्यंत पोहोचणारा समाजमाध्यमाचाच प्रकार, त्यांच्याकडून आता 'अधिकृतताप्रासी'ची अपेक्षा (किंवा त्यांच्यावर तशी सक्ती) हा कायदा करू शकतो, इतकी सोय या कायदाच्या मोघम भाषेमुळे मिळाणार असल्याचा इशारा तज्ज्ञानी दिलेला आहे.

या कायद्यावरला सर्वांत मोठा आक्षेप म्हणजे इंटरनेट किंवा अन्य कोणतीही दूसरंचार (टेलिकम्युनिकेशन) सेवा - म्हणजे फोन, चित्रवाणी वाहिन्यांचे प्रक्षेपण वगैरे - 'लोकांच्या सुरक्षेचे कारण देऊन किंतीही काळ बंद ठेवण्याची मुऱा सरकाराने स्वतः कडे घेतलेली आहे. मणिपूर, काश्मीर इथल्या इंटरनेट बंदीबाबत उर्वरित राज्यांतल्या जनसामान्यांना काहीही सोयरसुतक नसले तरी, अनुराधा भसीन यांनी काश्मीर खोल्यातील इंटरनेट-बंदीविरुद्ध सर्वोच्च न्यायालयात दाद मागितली, तेव्हा 'इंटरनेट सेवेद्वारे संपर्क साधणे हाही नागरिकांचा हक्कच' असा राज्यघटनेचा अन्वयार्थ सर्वोच्च न्यायालयाने लावला होता. त्यामुळे सरकाराला टप्प्याटप्प्याने का होईन्ना, इंटरनेट सुविधा सुरु करावी लागली होती. या हक्कावर आता नव्या कायद्याचा बोला फिरणार आहे. 'एखाददोन तरतुदीवर कशाला आक्षेप घेता, बाकीचा कायदा पाहा' असा प्रातिवाद सध्याच्या सत्ताधार्यांचे भक्त करु शकतात, परंतु या कायद्यातील आक्षेपार्ह भग इथेच थंबंत नाही. मोबाइल सेवा पुरवठा कंफन्यांनी सरकारकडे जमा करण्याच्या 'युनिवर्सल सर्विस ऑलिगोनेशन फंड'चे नवे नाव 'डिजिटल भारत निधी' असे (इंग्रजीतही) असेल, असे हा कायदा सांगतो - ती किंती निरुपद्वी तरतुद असे कुणाला वाटेल पण 'हा पैसा आधी सरकारच्या एकत्रित निधीमध्ये जाईल आणि मग सरकार त्यातून डिजिटल भारत निधीमध्ये पैसे वळते करी' अशी पाचर आता मारण्यात आलेली आहे.

शिवाय, 'अपेक्षित व्यक्तीखेरीज अन्य कोणाला संदेश जाऊ नये' याची हमी देण्याचा आव हा कायदा आणतो तेही वरवर पाहाता छान वाटेल. पण कोणती व्यक्ती 'अपेक्षित' आणि कोणती नाही, याची खात्ररजमा करण्याचे अधिकार आता सरकारला हवे आहेत आणि त्यासाठी आता समाजमाध्यमांवरही आपल्याला आधारकार्ड द्यावे लागल्यास नवल नाही, असा या तरतुदीचा अर्थ होऊ शकतो ही टीकादेखील 'आधार'च्या सक्तीविरुद्ध सर्वोच्च न्यायालयात लढणाऱ्या कायदेतज्जांनीच केलेली आहे.

गोपनीयता आणि गोपनीय राहून संपर्कजाळे कायम ठेवण्याची मुभा यांना हरताळ फासणारा हा कायदा ठरणार आहे. लोक एकमेकांशी काय बोलताहेत, कोणते संदेश वाचताहेत, कोणते खित्रपट, कोणती पुस्तके डाउनलोड करताहेत वा कोणती संकेतस्थळे पाहताहेत यावर लक्ष ठेवण्याची मुभा सरकारी (केंद्र आणि राज्य) यंत्रणांना या कायद्याच्या रचनेतच ठेवण्यात आलेल्या मोघमपणामुळे मिळाल्यास नवल नाही.

याची शिक्षणाची सुविधा निर्माण केली.
सामाजिक सुधारणांबोराच छत्रपती शाहूनी शेतीस व उद्योगांचांस प्रोत्साहन दिले. अनेक कृषी व औद्योगिक प्रदर्शने भरविली. कृषी उत्पादनासाठी शाहूपुरी, जयसिंगपूर यांसारख्या बाजारपेठ वसविल्या. त्यामुळे कोल्हापूर ही गुळाची बाजारपेठ म्हणून देशात प्रसिद्ध पावली. छत्रपती शाहूनी कोल्हापुरात कारखानदारीचा पाया रचला. 'शाहू मिल' ची स्थापना करून आधुनिक वस्त्रोद्योगास त्यांनी चालना दिली. छत्रपती शाहूनी बांधलेले राधानगरीचे धरण कृषी क्षेत्रात संस्थानचा कायापालट करणार उपक्रम ठरला. संस्थानी मुलखातील हे सर्वांत मोठे धरण बांधून त्यांनी आपले संस्थान सुजलाम-सुफलाम करून टाकले. शाहूनी 'सहकारी संस्थांचा कायदा' करून सहकारी चळवळीची मुहूर्तमेड रोवली (१९१३).

छत्रपती शाहूनी संगीत, नाट्य, चित्रकला, मल्लिवद्या
आदी कलाना राजाश्रय देऊन महाराष्ट्रात कलेच्या
क्षेत्रात स्पृहणीय कामगिरी केली. अल्दियाखाँ,
हैंदरबक्षखाँ, भूर्जीखाँ, सुरश्री केसरबाई, गानचंद्रिका
अंजनीबाई मालपेकर अशा अनेक गायक-गायिकांनी
छत्रपती शाहूच्या आश्रयाने अखिल भारतीय कीर्ती
संपादन केली. त्यांनी अनेक नाटक कंपन्यांना व गुणी
कलावंतांना आश्रय दिला. बालगंधर्व व संगीतसूर्य
केशवराव भोसले हे थोर कलावंत शहंनीच महाराष्ट्राला
दिले. संगीत व नाट्यकलेच्या जोपासनेसाठी त्यांनी
कोल्हापुरात भव्य पॅलेस थिएटर (केशवराव भोसले
नाट्यगृह) बांधले. त्याच्या शेजारीच खुल्या

नाट्यगृहांचा ही साय कला. शाहूच्या दरबारात आबालाल रहिमानसारखा महान चित्रकार कलावंत होऊन गेला. बाबूराव पेंटर, दत्तोबा डळवी प्रभृती चित्रकारांना त्यांचे प्रोत्साहन मिळाले. मळविद्येच्या प्रांतात शाहूनी संस्थानासह सर्व देशांतील मळांना उदार आश्रय दिला. रोमच्या आखाड्याच्या धर्तीवर कोल्हापुरात कुस्तीचे मेदान बांधले. त्यांच्या कारकीर्दीत कोल्हापूर ही 'मळविद्येची पंढरी' बनली. खुद छत्रपती शाहू हे मळांचे मळ म्हणून प्रसिद्ध होते. यांशिवाय त्यांनी कोल्हापुरात साठमारी हा हत्तीचा खळ सुरु केला. शिकार तर त्यांचा आवडीचा छंद होता. पट्टीचा शिकारी म्हणून त्यांचा लौकिक होता. छत्रपती शाहू महाराजांच्या सामाजिक कार्याचा गैरव म्हणून कानपूर येथे कुर्मी क्षत्रिय सभेने त्यांना 'राजर्षी' पदवी बहाल केली (१९१९). त्याच्या कार्यामुळे दलित-पतितांचा उद्भारक, रयतेचा राजा म्हणून त्यांची प्रतिमा जनसामान्यात निर्माण झाली. या राजाने अज्ञानी बहुजन समाजाला जागृत करण्याचे व्रत अखेरपर्यंत सांभाळले. अखेरच्या दिवसांत द्वितीय चिरंजीव शिवाजी यांच्या अपघाती निधनाने (१९१८) ते खचून गेले, तशातच मधुमेहाने ते ग्रासले होते. अखेर मुंबई येथे त्यांचे वयाच्या अवघ्या अड्हेचाळीसाव्या वर्षी हृदयविकाराने निधन झाले. त्यांच्यानंतर त्यांचे पुत्र राजाराम महाराज कोल्हापूरच्या गादीवर आले.

सदर्भ : १. Keer, Dhananjay, Shahu Chhatrapati, - Royal Revloutionary, Bombay, 1976.
2. Latthe, -nnasaheb , Memoirs of His Highness Shri Shahu Chhatrapati Maharaja, Kolhapur, 1924.
3. नाईक, तु. बा. छत्रपती राजर्षी शाहू महाराज, पुणे, २००५.
4. पवार, जयसिंगराव संपा., राजर्षी शाहू स्मारक ग्रंथ, कोल्हापूर, २००१

